

VERTEC.

Izhaja
1. dne v
mesecu
in stoji
za vse
leto po
pošti
2 gl.
60 kr.,
za pol
leta 1 gl.
30 kr.
Brez
pošte:
za vse
leto 2 gl.
40 kr.,
za pol
leta 1 gl.
20 kr.

Naroč-
nina naj
se na-
prej pla-
čuje in
pošilja
ured-
ništvu v
špi-
talskih
ulicah
bž. št.
273
v Ljub-
ljani.
(Lai-
bach.)

Časopis s podobami za slovensko mladost.

Štev. 5.

V Ljubljani 1. maja 1875.

Leto V.

Veseli majnik.

Otroci! zopet sije
Cvetóci mesec maj,
Ki zémľjo je predrámil,
Oživil v sládkí mlaj.

Po drevji, po germovji
Prepeva ptica spet;
Po travi in po vejah
Bučéla bere med.

Na lehi se zelenej
Otročji zbor igrá,
Kipí jim rádot glásna
Iz mladega sercá.

Zlatí so žarkí solněni
Po hribih, po doléh
Očárali naravo
V pomladnji sladki sméh.

In kamor se ozíra
Po svētu mi okó,
Povsód je vse veseló,
Povsód je vse novó.

Petar Gros.

Rózka.

(Povést. Spisal V.—ž—.)

Páličarjeva Rozka, deklica o sedemnajstem letu, služila je v Kranji na Gorénjskem; domá se zaradi uboštva nij mogla hraniti. A poróčili so jej, ko je bila v Kranji, da je nje mati opasno izboléla. Rozka takój ostavi svojo gospodinjo ter odhití domóv, kder je verlo dobro stregla siromašnej bolnici, z delom redčé mater in sebe.

Jednóč po vási prijézdí užé póstaren gospod in ugleda Rozko, peróčo pri vodi. Raz njeno lice je sijala nedolžnost, in tako preprosto se je krétala, tako naravno, da si tujec nij mogel kaj, da bi se ne bil ustavil, konja razjahal ter je poprosil vode. Deklica vzame verč, nastréže ga in podá gospodu, a sama se zopet naglo poprime dela, katero potem skôraj okončá. Gospod je le stal z verčem v roci ter se delal, kakor bi hotel še piti.

Deklica ga spodobno opómni: „prosim, dajte mi verč. Mudí se mi zeló; mati domá potrebuje pomoči.“

„Ali tvoja mati še živí?“

„Dà, gospod, živí še, a bolna je, in zdaj sem jaz nje jedína podpora na vsem svétu.“

„Stanujete li daleč od tod?“

„Tamkaj doli, kder se vidi hižica pri ónej vélikej lipi.“

„To je kočica, dete moje.“

„Ta kočá je naju dom.“

„Nu, ako se ne braniš, domóv te spremim in k tvojej materi pogledam. To hoče biti dobra žena, ka jo hčí tako ljubi.“

„O, mater jaz res ljubim, samo da bi jej mogla poverniti končí nekaj dobrot, kar sem jih od nje užila.“

Rozka zadene kebél na glavo ter se odpóti; gospod se oberne tudi za njó po ozkej stezi, konja na berzdi vodèč.

K malu sta do hiže dospéla.

Deklica prva stopi v sobo k materi in pové, da je z njo govoril nekakov tuj mož, gosposki oblečen. „Dala mu sem,“ reče, „verč vode ter mu povedala o vašej bolezni, a on sam je prišel zdaj k vam.“

Nekako milo se je stvorilo gospodu, stopívšemu v siromašno kočó, in še bolj se mu je užáfilo, ko je tam v kotu na slami videl ubogo ženíco. S krotkim glasom je rekel: „ubožica, zeló se mi smilite!“

„Gospod moj dragi!“ odgovorí bolníca, „nijsem tako siromašna, kakor Vi mislite. Bog mi je dal zeló dobro hčer, ki z ljubeznijo lajša zadnje hipe mojih dníj. Ne verjeli bi, kako se muči okolo mene, samo da bi me otéla smerti! Šíva, prede, pere, — s kratka, ni po dnevi ni po noči ne počíva. Le njej se mi je zahvaliti, ka sem še na svétu. Bog jej samostotéro popláti, — kar je meni stvoríla!“ Ob teh besedah so staríci solze prilíle in glasno je zaplakala.

Gospod reče deklici: „dobra hčí si! Bodi vedno taka, kakor zdaj, ter slušaj mater in pázi glasu svoje vestí v persih! — Ali bi šla morebiti z menój v Ljubljano? Denem te v samostan, da se čemu naučíš,“ dostavi po dolzem premolku.

Rozka ga čudno pogleda in vpraša: „v Ljubljano? — V Ljubljano da bi šla z Vami?“

Môdri očí je uperla v gospoda in stoperv zdaj opazíla, da utegne biti duhovnik.

„Dà, v ljubljanski samostan,“ čestni mož odgovorí.

„Ne, gospod! Nikakor ne morem, če mi tudi poveste, da bodem takój za nuno! Rada bi šla res, a kako se mi je razstati z ubogo bolno materjo?“ deklica terdno reče.

„Morda se večjega mesta bojiš, ker še ne veš, kako je tam?“ vpraša gospod.

„O ne! odgovori Rozka, „služila sem uže v Kranji, a slabo sem živela.“

„Zakaj li?“

„Gospodinja mi je bila jako terdega serca in zato je nobedna dekla nij mogla nad teden dnij služiti. Dela je bilo do pozne noči, ter vsak teden je ukazala, vse prostorne sobe čisto izmiti. Zeló sem se bila prehladila, a ona se nij hotela niti moje bolezní usmiliti, in zmerjala me je, ko sem tedaj prosila, da me oprostí pretežkega posla. To me je zeló peklo, a molčala sem ter vse prebila zaradi Boga in matere. Tudi po ulicah je bilo sem ter tja tekati, da sem več raztergala na črevljih, nego li zaslužila plače. Ako jej kóličkaj nij bilo po godi, uže je náme kričala in me tudi pretepala. Imela je hčer in sina, ter oha sta z menoj delala, kakor mati. Kadar sem plakala, odgovarjalo se mi je: „zato plačujemo in redímo deklo!“ Vendar sem voljno vse preterpéla do materine bolezní.“

„Res je težko,“ izpregovori gospod, „vsacemu ustreči, kakor bi mignil. Gospodínje naj bi ne pozabile, da so tudi posli stvari božje, ki imajo v nebesih očeta. Ako služabnica svoje delo pridno opravlja, to nikakor nij menj vredna od svoje gospé, katera jej ukazuje, dobro jé in pije, posečáva prijateljice ter prah pométa po drevoredih in ulicah vsem drugim ljudém, osobíto bolníkom, na veliko preglávico in kvaro. — Ako bi ti bila z menoj hotela iti v Ljubljano, to bi jaz bil skerbél za tvojo mater, a ker se ti ne zdí, — ná to mošnico!“ okončá prijazni gospod, deklici polno mošno ponujáje.

„O gospod, vidim, kako ste blazega serca!“ odgovori Rozka vsa zarudéla; „a mati! kako bi jaz to vzela, česar nijsem zaslužila?“

Tuji mož jej besedo prekíne: „za to ne bodi v skerbéh; prími, kar ti dajem!“

Rozka vzame ponujano mošno ter od samega veselja vsklikne: „vse to je materino!“ ob enem svoje materí novce izročáje.

Bolnica je hotela vstati, pred gospoda poklekniti in mu na prevelikej dobrodéjnosti zahvaliti, a on je videl, kaj namérja, ter jo zopet na láhko potisnil k postelji, govoreč: „vi ste res potrebni pomoči; a hvala je božja, ne moja! Ti, blaga Rozka! tudi po sedáj góji mater, kakor si jo do zdaj, in Bog te nikoli ne ostávi!“

To izrekši naglo vsede na konja ter oddirja.

Nij bilo dolgo, in uže se je po vsej vasi raznesla govoríca, da je neznani gospod bil sam ljubljanski vladika (škof) Anton Alojzij Wolf, idóč na Goríčane. Bolna mati in Rozka sta se zeló preplašili, a verjeti iz početka vendar nijsta mogli, da-si je bila daleč znana uljudnost visocega gospoda, ki je često v navadnej obleki brez društva hodil ubožnih ljudíj tolažít in jim pomagat. — Kar gospod župnik Rozko pokliče k sebi ter pové, da je vse res, kakor je svet govoril, in jej še verhu tega reče, naj vsak mesec pride k njemu po novce, katere je odménil vladika njej in materi.

Deklica se uže nij braníla pomoči blazega gospoda.

Minolo je poldrugo leto. Stara mati se je v Gospodu predstavila na ón svet, a deklica je prosila župnika, da bi jej pomogel zdaj v samostan priti.

Nij zamán prosíla; njej želji je bilo skóraj ustreženo. Baš pred nekoliko

leti je v Ljubljani pobožna nuna umerla na žalost vsacemu, kdor jo je poznal.

Nje otročja ljubezen nij ostala brez povračila, in do konca svojih let je v serci nosila tolažéči glas, da je ona bolnej materi bila na stara leta jedína podpora!

Sirota.

(Spisala Lujiza Pesjakova.)

Živel je ubogo dekletce. Bilo je sirota, samohrana v širocem svetu. Hižice nij imela, kder bi bila domá, ni posteljice, da bi na njej spala, niti ne sladkega naročaja, kateri bi jej bil v obrambo. Umejete li, mladi prijatelji, kaka nesreča je to? Premislite, kaj bi vi počeli brez očéline in materine ljubezni, — brez tiste ljubezni, ki vas neprestano in milo pazi, ki se za vas žrtvuje, ki sama sebe pozabivši razven vas ničesar na zemlji ne vé! Tega božijega darú se sirota nikoli nij veselila. Ko je ona ugledala beli dan, tedàj je nje mati umírala; goreče je poljubila svojo hčerko ter se z njo razstala.

Bilo je zima. Pod milim nebom je vse zmerzovalo in sneg je šel, da je cesto debelo zamétal. V tem hudem vremenu je sirota šla v gozd, sama nij vedela, kám. Slaba srajčica, staro krilce sta bili nje jedino oblačilo, in težke leséne črevlje je imela na nožicah. V roci je nesla košček suhega reženega kruha, milostínjo usmiljene žene. Merzlo je bilo v gozdu! Ledni sever je bril skozi toge veje visokih dreves! In samota je bila tam, presamota! Le sem ter tja se je v debelem snegu videl boječi sled lehkonôge serne, katera je plaha smuknila v germovje, ako je v dálji zavil gladni volk. Ko sirota hodi tako po temnem lesu, tresóč se od groze in mraza, sreča otroka, ki je prosi: „daj mi kruha! Uže davno nijsem nič jedel; lačen sem!“ Sirota mu dá ves kruh; a dete izgine, rekši: „Bog ti poverni!“ Dekletce dalje odpotuje ter k malu potem sreča, kakor je menila, drugo dete, ki je bilo še slabéje oblečeno nego li ona sama. „Daj mi svoje krilce, ne morem se geniti od mraza!“ Sirotka sleče jedíno svoje krilce in vá-nje obleče otročička. Tudi ta jej izgine izpred očíj, rekši: „Bog ti poverni!“ Jedva se napóti dalje, kar zagleda uže tretje dete, boso po snegu hodéče. „Ubožec!“ misli sama v sebi ter se naglo sezuje in leséne črevljice ponudi otroku, kateri je vzame in reče: „Bog ti poverni!“ ter izgine.

Zdaj je bila sirotká bosa in v samej srajčki sredi neizmerne šume. Mislila je, da je bode konec od mraza; ali evo! svetloba zasije okolo nje in velik gospod je stal pred njó. Krotko, neizrecno milo jo pogleda, in kadar mehko, blago roko položí sirotki na glavico, katere do zdaj nihče nij gládil in negóval, uže nij čutila ni mraza, ni samote; ogrevala jo je nebeska radost. Minol je strah in groza; lepo se je ubožici zdelo tudi tam v divjej šumi, — zdaj uže nij bila sirota, kajti ljubezen se je ná-njo ozírala! Gospod reče: „ker si me trikrat usmiljeno obdarila, da-si gladna in premražena bivši, hočem tudi jaz tebe darovati. Preljuba moja hčerka, po sedàj ne bodeš nikoli terpela niti gládi niti béde na zemlji; srečna in blagoslovljena imaš po njej

hoditi.“ Svetli gospod pobere nekaj pestij snega, mahú in ílovíce ter položí dekletcu v srajčico. Še se milostivo nagne k sirotki, še jo oblagosloví njegova dobrodájna roka, ter on potem izgine izpred njé!

Néma, sterméča si deklica očí máne, kakor da se je prebudila iz sladkega spanja, — in kako lepe sanje so se jej sanjale! — O ne! — Okrog nje je še zdaj gozd in vsa njegova groza; v srajčki derží še, kar je dobila od svetlega gospoda. — Vse je bilo resnica! O, da bi mogla doíti gospoda! Tja je odšel; tam ga je zadnjič vidila! Hitro, hitro za njim! Zamán, — sama samcata je zopet v temnej šumi, zopet sirota, nesrečnejša nego li kedaj poprej; kajti nekaj hipcev je tudi njej sreča sijála. Kar ugleda lepo hižo. Tja gre in poterka premraženimi persti. Star, pobožen mož je v njej sè ženo prebival. Rada sta prijéla dekletce. Ko sirota v gorko, razsvečeno izbo stopi, vidi se oblečeno v krasno sviléno odélo, katero je bleščálo, kakor pomladnja zôra, in obuta je bila v najlepše vézene črevljíce. A v naročaji je deržala namesto snega, mahú in ílovíce, mnogo zlata, biserov in dragih kámenov, svetlih, kakor migetajóce zvezdice. Sedaj je bila neizmerno bogata, in kar je še boljše, imela je domovino, kder je ljubéča skerb neprestano čula nad njó. Stari mož in žena sta se je radovala, kakor se radujeta ded in babica jedíne svoje vnuke. Nikdar nij deklica pozabila svetlega gospoda, ter verhu vse sreče je nje serce ostalo usmiljeno in blago; zato jo je vse ljubilo in čislalo. Mirno je minévalo nje življenje, kakor čist potok beží mej cvetlicami: na siroti je bil blagoslov ljubezni.

Mreža in kožuh.

Bilo je po zimi baš o božiči. Hud mraz je pritiskal, da je drevje pókalo in po cestah sneg ležal na debelo.

Šel je kmetsk človek v bližnja mesto, kjer je bilo posla pri sodišči. Na potu sreča cigana, ki je namesto suknje imel na sebi mrežo, s kakoršno se lové ribe. Čudno se zdí kmetskemu človeku, da cigana ne zebe, ko on, zavít v gorák kožuh, po vseh se udih trese od mraza. Stópi bliže ter povpraša cigana: „kako da v tacem mrazu nosiš mrežo namesto suknje? Ali se ti v glavi meša, ka-li?“ — „„Ne meša se mi v glavi,““ odgovorí mu cigan, „„meša se vam, ki si kupujete kožuh, a ipak terpite mraz. Evo, moja mreža ima sto in sto skožnjice (luknjice); skozi to gre mraz vánjo, a skozi óno zopet iz njé. Pri vas je vse drugače. Ko se mraz zaletí pod vaš kožuh, ne more se verniti, in to je krivo, da vas zebe. Mi cigani smo modri in pametni ljudje.“

Neumni kmet se zamísli v ciganovo modrovanje ter mu ponudi svoj gorki kožuh za mrežo. Zviti cigan je tega jedva čakal ter mu z veseljem podál mrežo, oblékel kmetov kožuh ter odšel svojim potem.

Za nékaj časa vidi kmet, da ga je cigan gerdo preváril. Kliče in gleda na vse strani; ali o ciganu nij duha ni sluha. Bil bi zmerznil, da nij o pravem času prišel v mesto, kjer si je bil prisíljen kupiti nov kožuh.

Vernivši se domóv nij živej duši zinil besedice o tem, kar se mu je pripetilo na poti, in prav je stóril, ker vse bi se bilo smijalo njegovej neumnosti. To bi on bil tudi zaslužil.

Pomladanjsko jutro na vòdi.

Béga ob vèslu
Čolníček legák,
Voda ga nese,
Ko lástovko zrák.

Veter od juga
Meglice topí,
Solnce se zláto
V valovih svetlí.

Jásno obnébje,
Zelèno poljë,
Čúdes tisóč je
Okolo vodé.

Novemu novi
Krasóte se zbòr,
Lepšemu lepši
Umiče prizòr.

Tu o bregóvih
Vonjáva cvetóv,
Daleč tam gláve
Planínskíh verhóv.

Cérkvice béle
Tu níže od zád
Glédajo s hríba
Na kóčo, na grad.

Mesto prijazno
In gozd in vasí,
Berzo gibánje
Okrétnih ljudíj.

V čelnu otročje
Vrískánje glasnó —
Mládo življenje,
Kakó si lepó!

Lujiza Pesjakova.

Konjski tat.

Mázur, bogat Beduvinec, imel je konja najboljše pasme (plemena).

Ko jednóč jezdi po puščavi k prijatelju, sliši blizu potoka slabotno ječánje. Idóč za tem milim stokom najde sivobralega moža v pesku ležèč. Starec, ugledavši neznanega popotnika, poprosi v iménu božjem in prorokovem, da bi se ga usmíhíł.

„Usliši me,“ ogovóri starec Beduvínca, „siromak sem, potujoč po puščavi. Truden dolge hoje sem si hotel žejo ugasiti na studenci; a slabost me prime in tako sem tukaj obležal. Pomozi mi zatorej po besedah prorokovih, ki govorí: „za kápljico vode, katero žejnemu daš, v raji dobodeš obilo veselja.“

Mázur, človek blazega serca, usmíli se žejnega siromaka, ostavi konja pri njem ter takój odhití k studencu po vode. Jedva dospéje do studenca, kar začuje za soboj nekov stropòt. Ozerší se zeló osupne, videč, da mu je iznemogli stari prosják v tem vsédel na konja ter hitro mimo njega zdirjal.

Mázurja nij toliko užalila konjeva izguba, kolikor gerda zvijača, s katero ga je tat preváril. Uže se misli sè samokresom maščevati prederznemu človeku, a potoláži se ter za njim zavpije: „Stoj, samo za trenotje! Ne boj se, da bi te dohitel, ker znám naglost svojega konja. Tudi vem, da si ne šteješ v greh, ka si me prevaril sè zvijačo in me okradel; a pómni, zlotvòr! da te zadene kazen prorokova. Kdo li bode po sedàj iznemoglim siromakom v puščavi pomagal za tako hvaležnost, kakoršna je tvoja? Vsak odjezdi gluh mimò ubozega popotnika, bojèč se, da se mu ne bi pripetilo, kar se je meni. In vse nesreče iznemoglih ljudij, katere zadene žalosten konec v puščavi, kriv bodeš ti, zlosréčnik. Idi!“ — To izgovorivši hoče Mázur moléé oditi. A kaj stvorí tat? Hipoma oberne konja ter dohitévši Mázurja, podá mu berzdo rekoč: „ná svoje živinče! Dobro si govoril! Dobiček, kar bi mi ga dal konj, bil bi premajhen proti nesreči, v katero bi jaz pehnil po puščavi potujoče in iznemogle ljudi. Ná tí svoje, a meni bodi prorok mílostiv.“

Danijel Majarón.

Kováč skopúh.

Bogat kováč je stanoval v necem mestu poleg morja. Bil je zeló skop in hudoben. Zbranih je imel premnogo novcev, s katerimi je napolnil star panj ter ga pred vsemi ljudmi postavil k ognjíšču, da bi nikdo ne súmnel, kaj je v njem skrito. Nekedaj, ko so terdno spali, morje vzraste in zalije hižo tako zeló, da je panj vsplával. Kadar se je morje uléknilo, odneslo je tudi panj, ki je plaval mnogo milj daleč, dokler je prišel k necemu mestu, kder je živel mož, ki je bil zeló gostoljubív in darézljiv ubožcem in tujcem. Ta človek, zjutraj za rana vstavši, vidi plavajoči panj ter ga potegne k sebi na súho, misleč, da je sama klada, katero je kdo vergel ali ostavil. Pripétilo se je potem, da je k njemu prišlo mnogo tujcev, in bil je zunaj velik mraz. Gostoljubívi domačín vzame sekiro, da bi panj razklal, in ko udari trikrat ali štirikrat, začuti zvenčanje. Panj razcepi ter novce najde in veselo spravi, da bi je povernil, ako se jim gospodar oglási. A kováč je hodil vse od mesta do mesta, novcev iskáje, ter je prišel tudi v to mesto k človeku, kateri je bil njegov panj ogrênil. Ko je začel govoriti o izgubljenem panji, domačín takój razuméje, da so novci njegovi, ter pomisli v sebi: „ogledati hočem, ali je volja božja, da mu novce vernem, ali ne?“ Ukaže speči tri hlebe kruha, in pervega napolniti perstí, družega mertváških kostíj a tretjega novcev, najdenih v pánji. To stvorívši velí kovaču: „pojesti hočeva tri hlebe kruha od najboljše moke, in katerega izmej njih si izbereš, dovolj ti ga bode.“ Kováč, vzdígnívši hleb za hlebom, čuti, da je najtežji tist, v katerem je bila perst. Izbere si tega in reče gospodárju: „ta bodi moj, in ako bi še potreboval, vzamem tudi tega,“ roko položívši na hleb z mertváškimi kostmí. Domačín, to vidèč, misli sam v sebi: „zdaj véim; božja volja nij, da bi ta zlosréčnik imel novce.“ Takój skliče uboge in nedóžne, slepe in hrome ljudi ter pred kováčem razlomi hleb, govoreč: „evo tvojih novcev, katere sem ti bil podal v roko; a tí si rajši izbral perst in mertváške kostí, in tako je tudi prav, ker nij Bog hotel, da bi ti novci bili tvoji.“ Domačín hitro vse novce pred njim razdelí mej ubožce, a kováč otide, zeló osramočèn.

Gledališke igre za mladino.

Star voják in njegova rejénka.

Gledališka igra v dveh dejánjih. — Poslovenila Barbka Höchtl-nova.

ŠESTI PRIZOR.

Miško, Radovánček, Kátinka, Anička. Dečki in deklice. Prejšnja.

Miško. Meni se ne more nič zgoditi, ko imam toliko otrok v družino okolo sebe. (Ugleda Tínico. deržéčo si zastor pred očmi.) Kaj ti je, Tínica, ka se jókaš? Kdo ti je kaj stvoril? A ne Stépanek? — Stépanek povedi, kaj je Tínici?

Stépanek. Oh, oča, Miško! Kedar ste bili odšli, prosil sem Tínice, da bi z menoj šla, pomagat nekaj prinesiti. Takój sva se vernila, a v tem je nekdo vam nož ukradel.

Miško. Kaj? Moj nož? To mi nij, kar si bodi. Kdo bi ga li vzel? Ali sta koga videla?

Stépanek. Nij bilo žive duše, razven naju, in potlej ste prišli vi z drugimi otroki. (Dečkom.) Če je kdo izmej vas vzel nož morda v šali, daj ga semkaj! (Dečki molé.) Oča Miško, preiščíte vse naše žepe, ter nož se dobode tam, kjer je.

Miško. Kaj ti je na umu! Jaz da bi vam preiskoval žepe? Tega ne stvorim, otroci! Kdor mi je vzel nož, sam ga je dolžan poverniti; jaz se nikogar ne dotaknem. Drugače si znam pomoči. Pridíte sem k meni, otroci, ter stopíte v versto, s herbtom obnerneni k meni. (Postavlja je v versto.) Tako; vse je v redu. Zdaj me poslušajte in dobro pazíte, kaj porečem. Jaz jamem šteti: jedna, — dve, — tri. Ko porečem „tri,“ takój se z licem obrnite k meni. Videli bodeite nekaj. Tist, kdor je nož vzel, ne bode se mogel obrniti; kajti ko izpregovorim: „tri,“ nož mu v žepu tako oteží, da se mu niti z mesta ne bode geniti. Ali ste razuméli?

Dečki. Razuméli, razuméli, samo štejte, oča Miško!

Miško. Pozor, otroci! Jedna, — dve, — in (v tem hipu se zeverti Radovánček, a drugi otroci še stojé.) Tako; zdaj je uže dobro. Nij treba, da bi rekel: „tri“, nož se je uže pokazal. Radovánček, daj ga z lepa sem!

Radovánček (svojeglaven). Jaz noža nemam.

Miško (prijemši ga za roko). Ne upiraj se; ako noža z lepa ne daš, preiščem ti žepe, in če ga najdem, gorjé tebi!

Radovánček. Mirujte! Nič žalega mi ne morete stvoriti. Ne deržite me tako terdo za roko!

Miško (Stépanku). Stépanek, pojdi po očeta; otódi sem ga videl domóv prišedšega.

Stépanek. Potečem, kolikor morem,

Radovánček. Stoj, Stépanek, stoj! Nož hočem dati. (Izleče ga iz žepa ter dá Mišku.) Nu, mirújte zdaj; nož sem vam dal.

Miško. Dobro sem vedel, kje je nož; pómnite si, otroci: „mlad tat se sam ovádi.“ Kaj ti je na roci? Vrezal si se! Ali te je morebiti moj zvesti nož vgriznil? (Radovánček se mu hoče iz rok iztergati.) Počakaj še malo! tako z láhka mi nog ne odneseš. Jaz sem star voják; vojaški ti bodemo sodíli. Zasáčili smo te na tatvini in skozi šibe pojdeš. Moj nož nij zamán narezal verbovih šib; zdaj nam bodo v tvojo kazen. Dajte sem šibe! Tvoj oča je ranocélec in treba mu je ostrega noža, izrezati rano iz telesa; šiba je še ost-rejša, kajti otrokom iztrébi raznokatero dušno slabost.

Tínica. Oh, oča Miško! ne delajte mu žallega, — oprostíte mu zdaj! Poboljša se Radovánček, jaz vam sem poročíca. — Ali nij res, Radovánček, da se poboljšaš? — Tudi sem jaz kriva vsega tega.

Miško. Nu, če ti zanj prosiš, opráščam mu; a kazni vendar ne otíde.

Stépanek (oči si briše). Dolžen sem očetu povedati, koliko nam je stvoril sramote Radovánček; žal mi je, ka je moj brat!

Miško. To si res dolžen; greh bi bilo molčati. Zaslužena kazen ga utegne poboljšati. (Radovánčku.) Pojdi, kamor hočeš! Ne morem te pri sebi imeti, dokler se ne poboljšaš. (Radovánček otide.)

SEDMI PRIZOR.

Prejšnji brez Radovánčka.

Miško. Zdaj ste videli, kako slaba vest človeka ovádi. Resničen je pregovor:

„Kdor slabo vest imá,
Ljudém se sam izdá.“

Stépanek. Ali ste uže takój vedeli, da je nož on ukradel?

Miško. Zdelo se mi je, da je on. Videl sem ga malo poprej, bežéčega mimo mojega okna, kakor bi se me bal. Res imam samo jedno oko, a z njim vidim bolje, nego li raznokedó z obema. Ko je Radovánček sem prišel, bil je tako nemiren, da sem takój videl, kakor bi ga vest pekla. Žal bi mi bilo dečka, ako se ne poboljša, ker ima dobrega očeta in verlega brata Stépanka. „Ívér vendar ne pádi predaleč od paróbká.“ (Pogleda, koliko je ura.) Nu, zdaj treba hitro iti k županu; rekel mi je ob tem času priti. Ako bi se skóraj ne povernil, Tínica, posprávi ti moje stvari v hižo. Nož vzamem s soboj, da se nihče ne obreže. Mislim, da ne bode nič važnega ter skóraj se vernem. — Da ste mi zdravi! (Otide.)

OSMI PRIZOR.

Prejšnji brez Miška.

Stépanek. Baš prav, Tínica! da je odšel Miško; zdaj nama tudi drugi otroci lahko pomagó.

Anička. Kaj li namérjata?

Stépanek. Takój zveš. Tínica, povedi jim; jaz stopim hitro po desko in po venec. (Otide.)

Tínica. Denes je Miškov god in Stépanek bi mu tukaj na drevo rad nekaj narédil.

Kátinka. Naj vama tudi jaz pomorem.

Otroci. Tudi mi, tudi mi hočemo pomagati!

Stépanek (prinese desko). Da, tudi vi treba da pomorete; čim več nas je, tem bolje! Pomozite mi zdaj desko postaviti na klop ter na drevo nasloniti. (Otroci poprimó desko.) Tako je dobro. (Stopi na stran ter desko ogleduje.) Verlo dobro stojí, ali ne, otroci? A zdaj hitro venec in cvetíce!

DEVETI PRIZOR.

Radovánček (plah nastopi). **Prejšnji.**

Radovánček. Daj, Stépanek, da samo jedno besedico s toboj izpregovorím.

Stépanek. Pojdi! S toboj se nehčem družiti.

Radovánček. Stépanek, prosim —

Stépanek. Anti vidiš, ka zdaj ne utegnem, — počakaj, da —

Radovánček. Ne, dragi bratec moj! takój želim s toboj govoriti; poslušaj me, lepo te prosim!

Tínica. Pojdi, Stépanek, pojdi! Tako milo te prosi; ne bilo bi lepo, če ga osorno odpodiš. V tem z Aničko in Kátinko jaz obésim vence okolo deske.

Stépanek. Nu, bodi si, ker si ti rekla. (Stopi k Radovánčku.) Kaj bi rad? Povádi hitro!

Radovánček (obotavlja se). Stépanek, ali res očetu poveš?

Stépanek (ostro). Dá, dolžnost je, — žal mi je.

Radovánček. Oča me ubije; veš, kakšen je.

Stépanek. Tega ne stvorí; a v tvojej koži bi vendar ne hotel biti. Zaslúžil si ljuto kazen, in treba da jo preterpiš.

Radovánček. Stépanek, prvič sem to stvoril; po sedàj uže nikoli ne stvorím; prosim te, ne pripovedúj očetu.

Stépanek. O tem poprej še Miška povprašam. Veš li kako? Kedar pride, stopi k njemu ter poprosi ga oprostíla! Ako ti on oprostí, potlej očetu ne povem, a drugače sem prisíljen.

Radovánček. Stvorím, kakor si mi rekel; prositi ga hočem, kar morem. A dovoli mi zdaj, da bi se tudi jaz radoval z vami.

Stépanek. Če vsi otroci na to pristanejo, jaz ti ne braním. (Otrokom.) Čujte, more li Radovánček pri nas ostati, dokler pride Miško? (Otroci moló.) Vidiš, Radovánček, otroci te nehté.

Radovánček. Lepo vas prosim, da bi se z vami radoval! Pobiljšam se res.

Tínica. Ker tako lepo prosi. Meni se smili.

Anička. Jaz ga ne podím.

Otroci. Naj bode pri nas!

Stépanek. Lepa vam hvala v imenu mojega brata. Prizadeval si bode, udostôjiti se vaše ljubezni. — Zdaj je vse gotovo. Nu, res bi lepo bilo, ako bi Miško nazaj ne prišel.

Tínica. Eno ga! Jaz ga uže vidim. Ozrite se tja, kako hití in to v najlepšej suknji. Vidi se mu, da je vesel.

Stépanek. „Mundúra“ (uniforma) se imenuje; ti ničesar ne veš. Stopíte zdaj na levo in desno, a ti Radovánček, veš, kaj si obétal.

Radovánček. Stvorím, kakor sem rekel.

DESETI PRIZOR.

Miško. Prejšnji.

Miško. Ali ste še vsi skupaj? Skôraj poldne zazvoní in iti bode h kosilu. (Zapazi desko na drevesu.) Kaj je to? (Ozira se po otrocih.) Kdo se je to izmislil?

Stépanek. Tako nas ljubite, in denes je vaš god, hoteli smo —

Miško. Ahà, — vem, hoteli ste me poslaviti ter izbrali ste si v to moj prostor. Otroci! lepa vam hvala. Druzega vam ne morem dati. Ako bi kaj imel, rad bi vam dal, to vé Bog v nebesih.

Stépanek. Jaz bi vas vendar nečesa poprosil.

Miško. Kaj bi rad?

Stépanek. Moj brat Radovánček bi z vami govoril.

Radovánček (pristopi). Prosim vas, dobri oča Miško, da mi oprostíte! (Joka.)

Miško. Podaj mi roko, Radovánček; roka poštenega moža je, ki ti jo dajem; prizadevaj si, da tudi ti ostaneš pošten vse svoje življenje, kajti pómni! „Kakoršen človek, taka mu čast.“

Vse bodi pozabljeno ter oproščeno; največje veselje mi stvoríš, ako se resboljšaš ter bodeš dober in pameten deček. — A zdaj vam nekaj povem, kar vas bode veselilo. Župan mi je baš prečítal pismo, s katerim je cesar meni dovolil mirovino. Odslej bodem laže dihal, ker se mi ne bode tako mučiti za vsakdanji kruh, kakor do sedaj. Star sem in uže težko delam.

Stépanek. Bog daj, da bi še mnogo let srečno in zdravo živeli!

Miško. Vse, kakor Bog hoče. A zdaj se bode te še bolj čudili, ko vam pokažem dar, ki sem ga dobil za god; lep in drag je.

Tínica (radovedna). Kje je, oča Miško? Pokažite!

Miško. Prosim, da malo poterpíte! Skôraj vam ga odkrijem. Stopíte k meni, da vam pokažem lepo hčerko, svoj denašnji dar. Zeló pridna in ljubeznjiva deklica je.

Tínica (čudě se in bojázljiva). Deklica?

Miško. Dà, deklica; baš tolika je in tako pridna, kakor ti. To deklico sem denes vzel za svojo hčer; skerbeti hočem za-njo, dokler živim, a kedar se postaram, stregla bode ona meni. Če me Bog pokliče s tega sveta, zatisnemi očí ter na mojej gomili tam na kopališči bode molila za-me. (Tínica se stráni oberne in joka.) Tínica, kaj ti je? Čemú se jokaš?

Tínica. Potlej uže jaz ne bodem mogla pri vas biti, pozábite me —

Miško. Kedó ti je to dejál? Ti bodeš moja hčerko ljubila, kakor sama sebe; prijazni si bode ti mej soboj. Stopi bliže k meni; Tínica; jaz dobro znam tebe in tvojo mater; tudi vem, da sta siromašni. Otódi sem govoril z materjo, in ti, — baš ti bodeš po sedaj moja hčerka. Ali se tega braniš Tínica?

Tínica (poljubivši mu roko). O, z veseljem bodem vaša hčí, ljubi oča! Bog vam pláti!

Stépanek. A tudi nas po vsem ne pozabíte, ker vas tudi mi vsi ljubimo.

Miško. To se umeje samo ob sebi; „stara ljubezen ne zrujaví, devet krat se verne, ponóví.“ A zdaj idimo h kosilu, jed nam pojde v slast. Moja

hčerka gre z menoj. Stépanek, tvojega očeta poprosim, da mi podarí to desko; on je ne potrebuje. Jaz jo dam lepo popraviti ter ná-njo sè zlatimi písмени zapisati —

Stépanek. Kaj li?

Miško. „Dobri otroci staremu govoráču.“ Ali ste zadovoljni?

Otroci. Dà, tako stvoríte, oča Miško!

Miško. In če vam je drago, pojdemo z večera vsi skupaj na hribec gori v cerkvico, Boga hvalit za veselje, katero smo denes uživáli, da se ne poreče:

„Ves dan so se veselili

A Boga so pozabili.“

Ali čujete? Poldne zvoní. Zdaj ídite domóv in pozdravite mi roditelje. Da ste mi zdravi! Pojdi, Tínica, hčerka moja! (Prime Tínico za roko. — Vsi otidó.)

Zagrínjalo pade.

(Drugo dejánje prihodnjič.)

—*—

Otročje igre.

(Priobčúje P. Miklaveč.)

I. Golobje.

Otroci sedejo ali v kolobar ali kako drugače po versti, a tako treba sedéti, da drug drugzega slišijo. Ko úže sedé, izberó si príimke, n. pr.: prvi je vselej golobinják, drugi je grah, tretji pšenica, četrta oves ali ajda i. t. d., kakor kedo želí. A pómneti je, da ne smeta imeti po dva jednacega príimka. Zdaj prične golobinják igro in reče: golobje so leteli okrog in okrog ter sédli v oves (tudi utegne reči: v ajdo, pšenico i. t. d.) Kedór ima imenovani príimek, treba da takój odgovori: v ovsu (ajdi, pšenici) jih nij, v ječmenu so. Ako se izpozábi ter ne odgovorí, plača globo. Igra se ponavlja, dokler se obilo globe ne nabere.

Po okončanej igri začnó globo nazaj dajati, a to samo tedaj, ako je preterpel kazen tist, kedor jo je zaslužil. To se godí tako: jeden vzame v roko tisto, kar se je poprej v globo vzelo, recimo: nož, robec, klobuk i. t. d. To stvar v roci deržeč vpraša tacega, kateri nij nič globe plačal: „kaj treba da stori ón, čegar blago v roci deržím?“ Kar ta ukaže, to je dolžen storiti ón, čegar je globa, in potlej se kazen družemu prisodi. Tako se igra okončava in zopet ponavlja.

2. Persten.

Otroci sedé v versti, zaklopljeni roci pred soboj deržeč. Tist, ki ima persten, začne ga delíti ter vsacemu v roci seže, in jednemu ga tudi pusti. Nato reče družemu, naj pové, kje je persten? A ta ne sme nobenemu rok odpreti, samo po roci udari tistega, pri katerem misli, da je persten. Ako ugane, dobro za-nj, séde na mesto ónega, ki je imel persten v rokah, a ta mora zdaj persten delíti; ako ne ugane, mora globo plačati, katera se potlej tako razdelí, kakor pri golobjej igri.

(Dalje prihodnjič.)

~~~~~

Kerst ruske knéginje Olge.

III.

V 955. leto ide Olga v Gerke in pride v Carigrad. Bil je tedaj cesar, po imeni Cémski, ter pride k njemu Olga. Videvši jo lépo zeló v lice in zmíselno (razumno), začudi se cesar nje razumu in reče jej: „podobna si cesarstvovati v gradu (mestu) tem z nami.“ Ona, razumévši, reče: „jaz sem pogana; da ako me kerstiti hočeš, to pokersti me sam, ako li ne, to se ne pokerstim.“ Kerstil jo je cesar s patrijarhom. Posvečena bivši se je Olga radovala z dušo in telesom. Poučil jo je patrijareh o veri in rekel jej: „blagoslovljena tí v ženah ruskih, ka si vzljubíla svetlobo in temôto ostavila; blagosloviti te imajo sinovi ruski še v poslednji rod vnukov tvojih.“ Potem jej pové o cerkovnem ustavu, o molitvi in o postu, o milostínji in o vzdržávanji telesa čistega. Ona, poklonivši glavo, stala je, kakor goba napojêna, poslušáje učenje, ter poklonivši se patrijarhu izpregovoríla: „z molitvami tvojimi, vladika, da bodem ohranjena od zlodejnih sétij (záderg)!“*) Bilo je rečeno ime jej v kerstu Helena, kakor nekdanja cesarica, mati vélicege Konstantina. Blagosloví jo patrijareh ter odpustí. Po kerstu jo pokliče cesar in reče jej: „hočém te vzeti sebi za ženo.“ A ona reče: „kako hočeš me vzeti, kerstivši me sam ter narekši me v svojo hčer? V kristijanih tega nij zakona, ti sam veš.“ Reče cesar: „prekljukála (prevaríla) si me, Olga!“ Podá jej darí mnoge, zlato in srebro in posode različne ter jo odpustí, narekši jo sebi v hčer. A ona hotêč domov, pride zopet k patrijarhu, blagoslova prosêč na dom, in reče mu: „ljudje moji in sin moj so pogani; da bi me Bog ohranil od vsega zla!“ Reče patrijareh: „dête verno! v Krista si se kerstila in v Krista si se oblekla; Kristus te hoče ohraniti od zlodejnih sétij.“ Blagosloví jo patrijareh ter ona otide z mirom v svojo zemljo in pride v Kijev. Kadar je bila v Kijevu, pošlje k njej cesar gerški, govorêč: „mnogo sem te darí, in ti si govoríla k meni, kadar se poverneš v rusko zemljo, da mi pošlješ darí mnoge: sužnjev, voska, kož in vojne v pomoč.“ Olga odgovorí poslom: „recite mu tako: če tí tako postojíš pri meni v reki Počájni, kakor sem jaz čakala v pristanu carigradskem, to tedàj ti dam!“ ter odpustí posle, to rekši. Žívela je sè sinom svojim Svetoslavom ter učíla ga mati, kerstiti se, a on tega nij hotel ni v úsesa prijemati; vendar, če se je kdo želel kerstiti, nijso branili, a rógali so se temu, kajti nevérnikom je kerščanska vera nerodstvo. Olga je često govoríla: „jaz, sin moj, upoznala sem Boga, in radujem se; če ga tudi ti upoznáš, tudi ti se počneš radovati.“ On je odgovarjal: „kako hočem jedíni jaz poprijeti tuj zakon, a družína se bodo temu smijali?“ Ona je rekla: „ako se ti pokerstíš, to se za toboj pokerstijo vsi.“ A on nij poslušal matere in delal je poganske običáje, ne vedôč, ako matere kdo ne posluša, da v bédó (revo) pade. Vendar je Olga ljubíla sina svojega Svetoslava, govorêč: „volja božja da bode! Ako se Bog hoče usmiliti rodú mojega in zemlje ruske, da vlóži jim na serce, obrniti se k Bogu, kakor je tudi mene Bog daroval.“ To rekši je molíla za sina in za ljudí po vse noči in dní, kermêč sina svojega do njega moštva in do njega vzrasta.

M—e.

*) Sét, sėti (s príglasom na: „ě“), ženskega spola, znači: Fallstrick.

Zbrana gomázen.

(Basen.)

V davnej dobi, ko so živali še govorile, kakor ljudje, sklical je gomázenski kralj na sodbo vso gomázen, da bi njih dobra in zla dela plačal ali kažnjeval vsacemu, kakor je zaslužil. V zelenem hrastovem gozdu, prebivališči mogotnih rogačev, zbere se v obilem številu različna gomázen. Sodba se začne. Kralj ukaže, da se izberó porótnici, kateri prisódiijo vsacemu darilo ali kazen, kakor je kedó zaslužil. Po večini glasov stopi v sodišče plemeniti mogotec rogač, njegov sorodnik rujavi in prevarljivi hrost in starikavi čmerelj s širokim rumenim pasom na trebuhu. „Živio!“ zakriči obilo zbrana gomázen posadivšim se na sodišče.

Lehkonogi cverček, uredovátelj slavnega zbora, véde zdaj rod za rodom pred sodnji stol ter pripoveduje njih dobra in zla dela. Vse na drobno se zapiše v sodnjo knjigo.

Perve so na versti pridne bučelice, hvaleče se, koliko koristijo ljudem. Za njimi nastopijo drobne mravljiice, govoreč, da je ves svét slavi zaradi njihove neumorne delavnosti. Za temi se oglasi ponosni pogrebáč, govoreč: „slavni porótnici! kakor nekdanj Tobija ljudi, tako pokopávam jaz naše rodove, ne zahtevajoč nobednega plačila, kar je slavnemu zboru dovolj znano.“ Za njim vstopijo svilopredci, hvaleč se, koliko v letu dnú napredó svile, ki služí imenitnim gospém v obleko. Za temi se versté različne druge žužélke, pripovedujóč svoja dobra dejanja. Samo jeden rod žužélek stoji tam na stráni, ne iskajoč niti pohvale niti darila za svoja dobra dela. To so gosénicarke,

zajedajóče se v ličinke kvarljivih gosénic in drugih nekoristnih živalce. Zbor je za njih hvalno početje javno pohváli in jim prvo darilo prisódi. Ali evo! gosénicarke stopijo h kralju, govoreč: „dostojen nij tist, kdor se hvali s tem, kar je prisiljen, delati po narávnem nagónu!“ K temu rogáč: „prvo darilo bodi tistemu, ki na skrivnem blagodéjstvuje, napredujóč v koristnih stvaréh!“

To razsodbo sprejme zbor z veliko navdušbo ter prizná pervénstvo gosénicarkam, na vse gerlo jim kličéč: „slava!“

I. T.

Prirodopisno - natoroznansko polje.

K a n j a.

Šetajóč se po livadi ali gozdu, čujemo često, posebno v veselej pomládi, nekov tožen glas na „gije, gije“ visoko gori v višavi. Ako se ozremo po vzroku, opázimo ptico srednje velikosti, ki visoko nad nami po zraku plava. To je kanja, ali, kakor jo po nekaterih krajih tudi zovó: mišolovka. Ta ptica ves božji dan króži nad poljem in gozdom, časi

sedí tudi sredi polja, bodi si na kakem drevesu, groblji ali mejníku. Ko jo človek tako leno vidi stati ob jedne nogi, sodil bi, da se malo briga za vse, kar se godi okolo nje. Ali ta malomarnost je samo navídezna. Njeno bistro, rujavo oko razgleda vso okolico, njeno tenko uho ne presliši ničesar.

Da se s to ptico nekoliko bolje upoznate, naj vam jo samo na kratko opišem.

Kanja (*Búteo vulgaris*), katero vam denašnja slika predstavlja baš v ónem trenutku, ko ima plén v svojih krempljih, dolga je blizu 63 centimetrov. Na širjavo méri z razprostertimi peroti 1 meter 26 centimetrov. Perja je temno-rujavega, spodaj rumeno-belega z rujavimi pegami. Pepélást rep ima po več temnih pasov. Črnkasti kljun je kakor pri sokolu kljukasto zavít, močen in z rumeno voščenico ovít. Nogi ima krepki, rumeni in z ostrimi kremplji oborožani. Telo je podobno telesu čverstega petelina. Kanja prebiva pri nas povsod na parobji večih gozdov, letajóč odtod na polja in senožeti. Gnjezdo si stavi v gozdu na visoko drevo. V gnjezdno podlago nanósi suhe berstí, a kotanjo nastelje z dračjem, travo ali jo še celó lepo obloží z mahom. Konec malega trava znese ženka po štiri zelenkasto-bela in rujavo-pegasta jajca, katera so nekoliko večja od kokošjih. Ženka je sama izvalí, a mlade hránita in njegujeta obá roditelja.

Kanja je posebno naprežena na miši, od tod je po pravici dobila tudi imé mišolovka. Na dan pohrusta po 50 miši, ako jih dobi, a vsakako se sme računiti, da jih po 30 na dan sné. Tudi kače rada lovi in še celó strupenega gada ustrahuje in požré.

Zeló nehvaležni so tedaj óni ljudje, kateri to koristno ptico preganjajo in lové. Pravijo, da po nekaterih krajih, koder je bilo vse polno škodljivih miši, prišle so cele čete kanj in k malú je bilo konec tega merčesa. Kanje, sove in postolke so v obče najkoristnejše ujedne ptice. Ako računimo na vsako kanjo na dan samo po 10 miši, stori to čez leto in dan 3650, a mi jih smemo računiti, kakor smo uže zgoraj rekli, najmanje po 30 na dan, a to iznósi preko 10.000 škodljivih glodalcev na leto, ki je pokonča jedna sama ptica.

Razne stvari.

Drobtine.

(Nesreča.) 15. dné minolega meseca popóludne je v Planini na Notranjskem hud strupen gad Ambrožičevo Rezko, učenko prvega razreda, pri nabiranji cvetíc tako hudo v perst vsekala, da je morala ubožca v dveh urah umreti. — Otroci! bodite pazni in čuvajte se strupenih kač. „Národ.“

(Ogljenčeva kislína) je plín brez barve in duha. Z močnim tlakom jo izpremenimo v kapljino (tekočo tvar). Ogljenčeva kislina je težja od zraka. Goreče telo vtakneno v posodo z ogljenčevo kislino takój ugasne. Baš tako se v njej zaduše ljudje in živali.

(Čehi) so Slovani. Čuli ste uže imenovati Pemce. Pemci so Čehi. Knjige in izobraženi ljudje jih ne zovó Pemcev, nego zmirom samo Čehe. Storíte tudi vi tako. Češki rod je imovít in dobro izučén. Čehi spadajo k našemu cesarstvu. Njihovo največje mesto se zove Praga. Čeh je bil sveti Janez Nepomuk. Češko se ne govori samo v Čelih, nego tudi v sosednjej Moravskej in Sleskej, kar je vse v našem cesarstvu. Tudi na Nemškem je mnogo Čehov.

(Gérski modrijan Sokrat) uči: „preobilna hrana kaže neizmérnost, a iz neizmernosti izhajajo mnoge bolezni.“

Rešitev računske naloge in odgonetke uganek v 4. „Vertčevem“ listu.

Rešitev računske naloge:

Ona dva dečka sta imela vsak po 18 orehov, kar je skupaj 36, a tretji jih je imel samo polovico toliko, po kolikor jeden deček, to je 9, zatorej so imeli vsi trije skupaj 45 orehov.

Prav so jo rešili: Gg. Fr. F. pri sv. Jakobu v slov. goricah; M. Rant, učitelj v Šturiji; Peter Miklavc v Arlici na Štirskem; Jože Mežik v Kranji; Ivan Jamar, realec v Ljubljani; Ivan Naglič, dijak v Zagrebu; Oto Mayr, dijak v Gradcu; Josip Polak, dijak v Kranji; Dragotin Triller, dijak v Ljubljani; Janez Praznik, Franjo Gruden in Heljeodor Kromi, učenci v Laščah; Anton Mandelj, učenec v Ljubljani; Anton Repič, Jos. Stibil ml., Ivan Defranceschi in Ljudevit Lulik, učenci v Šturiji; Ljud. Babnik in Lasbaher Karl, učenca 4. razreda v Ljutomeru; Anton Mandelj, učenec v Gradu; Vincencij Kocmut in Vincencij Reš, učenca pri sv. Urbanu zunaj Ptuja. — A. O. in Gabrijela Piskar v Ljub.; Ljuboslava in Amalija Pivec v Arlici; Marička Pečenko v Biljah; Amalija Nedvèd v Ljubljani; Marija Hudovernik in Franjica Žužek, učenki v Laščah; Marija Golob in Antonija Breskvar v Ljub.; Amalija in Anička Martelanec v Barkoli; Ivana Staré in Urša Potočnik, učenki v Gradu; Krescencija Horvat, učenka II. razreda pri sv. Urbanu zunaj Ptuja.

Odgonetke uganek:

1. Črevlji; 2. Sveča v cerkvi; 3. Močvirje; 4. Gnjezdo; 5. Sol; 6. Senca; 7. Oblak — megla; 8. Led.

LISTNICA. Gg. O. M. v Gradcu: Vaša skakalnica nij po pravilih sestavljena, zategadelj je ne moremo priobčiti. — A. Š. v Č.: Koder so slovenski rodoljubi, onod se tudi „Vertec“ razširja, koder rodoljubov nij, onod tudi „Vertec“ ne pozna. — P. T. v V.: Žalibog, da nam časa manjka v pismene razgovore; mi bi radi odgovorili vsacemu, a nij nam mogoče. — L. D. v G.: K Vam „Vertec“ v največjem številu dohaja. Serčen pozdrav!